

Бъди с мен

Джей Лин

Превод от английски Гергана Дечева

У

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на „Егмонт България“. Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Be with Me*
Copyright © 2014 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.

Превод Гергана Дечева
Редактор Надя Калъчева
Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2014
ISBN 978-954-27-1289-3

Джей Лин

и взе ръката ми в своята. После я вдигна, опря я до устните си и целуна дланта ми. Очите ми трябва да са били като яйца на очи.

Да, определено беше пиан.

А дланта ми, там където бе опрял устните си, гореше сякаш някой бе пуснал ток. Загубила способността си да говоря, можех само да седа и да гледам как внимателно слага ръката ми в обратна в скута.

– Аз съм магаре. Идиот! – каза.

Примигнах бавно. Мълчах.

– Не трябваше да ти казвам всички онези глупости днес. Не беше честно, не беше правилно, и беше лъжа. – Въздъхна и погледна празната пейка до нас. – Не бях пиан онази вечер. Бях напълно трезвен.

Сърцето ми блъскаше в гърдите, не спираше да блъска от мига, в който целуна дланта ми. И сега докато говореше, блъскането бе излязло от контрол. Едва успях да прошепна:

– Знам.

– И не беше вярно това, което казах... там... знаех... че вероятно си предположила, че това означава нещо повече от целувка... или не знам как го казах... – Устните му пак се извиха в полуусмивка, но в случая беше прав. Тази целувка беше променила целия ми живот. Тя означаваше всичко за мен. – Просто не трябваше да те целувам онази нощ... да те докосвам. Не защото е било неприятно, не. Това са глупости. А защото си сестрата на Кам. И си недосегаема.

Докато го гледах как говори и се опитвах да разбера какво ми казва, птичето се премести от гърдите в стомаха ми. Това ли му беше проблемът? Чувствал се е кофти, защото Кам му е приятел? Сериозно ли? Исках да го изпракам с нещо по главата и в същото време исках да пролазя в скута му и да се свия на топка. Защото така ми подаваше ръка и щяхме да се справим. А можехме ли всъщност? И... имаше ли изобщо някакво значение?

Но не го ударих и не се и свих на топка в него. Просто седях и